

Hartel: Vi har først den formelle Indvending mod Lovforslaget, at Rigsdagens Finansudvalg gøres til en Slags Overrigsdag, der ogsaa i den Periode, hvor Rigsdagen ikke er inde, skal tiltræde saadanne Transaktioner, som Finansministeren i Henhold til denne Lov maatte ønske at gennemføre. Det tiltaler os ikke. Naar Rigsdagen er inde, maa Fremgangsmaaden være den, at man indhenter Rigsdagens Tilslutning, og naar Rigsdagen er hjemsendt, maa Ministeren handle paa sit eget Ansvar, og da maa han raadføre sig med de Folk, som han anser det for tjenligt at raadføre sig med i Forbindelse med denne Sag.

Hvad Konverteringen af de udenlandske Laan angaar, er vi ganske indforstaaet med, at man fortsætter den Politik, som paa dette Omraade er indledet under denne Finansminister, og som vi ogsaa ved tidligere Lejligheder har støttet. Det er klart, at man af Hensyn til mulige Virkninger paa Finansmarkedet ikke kan udtale sig udførligt om de Transaktioner, man her paa dette Omraade ønsker at foretage.

Hvad angaar den Statsgaranti, som det faktisk bliver, der ydes for kommunale Laan — det er jo formelt et Laan paa 30 Mill. Kr., der optages af Staten og saa gaar videre til Kommunerne, med andre Ord, Staten kommer til at staa imellem Laangiverne og dem, som egentlig skal benytte de tilvejebragte Midler —, er vi betænkelige, idet vi mener, at man ad denne Vej faktisk vil medvirke til, at Penge, som ellers kunde komme det private Erhvervsliv til gode, undrages dette og søger denne anden, for Samfundet som Helhed ugunstigere, Anbringelse. I det hele taget er det beklageligt, at det stadig er nødvendigt ved offentlige Foranstaltninger at støtte Erhvervslivet og bringe dette i Gang i Stedet for at gaa den naturlige Vej at fremme Beskæftigelsen ved at støtte Erhvervenes egne Bestræbelser i saa Henseende.

Med Hensyn til Forøgelsen af Skatkommerbeviserne ser vi ikke, at de her foreslaede Bestemmelser giver nogen Sikkerhed for, at det — som omtalt af det ærede Medlem Hr. Kyed — bliver Overtrækket i Nationalbanken, der nedbringes. Det kan ogsaa blive en ny Forøgelse af Statsgælden i det hele taget, uden at Overtrækket gaar ned, og det vilde jo være en beklagelig Udgang. Jeg har hørt, at man har søgt under Haanden at placere det danske Laan, der her er Tale om, til en Kurs af 97 med 4 pCt. Rente, løbende over et Tidsrum af 25 Aar. Jeg tvivler om, at det i Dag er muligt at opnaa de Vilkaar, der her er Tale om, og

det vil da føre til, at Laanet ikke bliver placeret ude hos de enkelte Sparere, men vil havne i Bankernes Beholdninger og vil altsaa medføre, at den Kassebeholdning, som Bankerne raader over i Dag, nedbringes med dette Beløb, medens deres Obligationsbeholdning forhøjes tilsvarende.

Jeg erkender, at det kunde være fristende for en Finansminister, naar man ser de Kassebeholdninger, som Bankerne havde ved Aarets Slutning: Landmandsbanken 60 Mill. Kr., Handelsbanken 75 Mill. Kr. og Privatbanken 55 Mill. Kr., at søge at faa fat i nogle af disse Penge til offentlige Foranstaltninger. Men jeg mener, at dette er at gaa den forkerte Vej, idet det havde været bedre at fremtvinge en Anvendelse af disse Penge i det private Erhvervsliv, og det kunde efter vor Opfattelse være naaet ad to Veje, dels ved en Sænkning af Diskontoen og dels ved, at der skabtes en almindelig Tryghed ved hele den erhvervsøkonomiske Situation i vort Land. Jeg forstaar ikke, hvorfor Diskontosænkningen stadig udebliver, den vil efter min Mening være en af de første Forudsætninger for, at der bliver Tillid til den erhvervsøkonomiske Situation i det hele taget.

Det vil af disse Bemærkninger være klart, at vi for en Del kan støtte Forslaget og for en Del ser med Betænkelighed paa det, saaledes at det sluttelige Resultat vel vil blive, at vi maa afholde os fra at stemme, naar den endelige Afgørelse skal træffes.

Oluf Pedersen: Den nuværende Regering havde ved sin Tiltræden for en halv Snes Aar siden meget paa sit Program baade af godt og ondt. Vi har tidligere fremhævet dens Krav om en Flytning af Skattebyrden fra Arbejde og Forbrug over til de samfundsskabte Værdier og til Formue og Indtægt, der skyldes andres Arbejde. Et Led heri var ogsaa Regeringens Krav om en Nedbringelse af Statsgælden, og det tjente — jeg siger udtrykkeligt: det tjente — den til Ære, at dette Krav blev delvis indfriet i Finansminister Bramsnæs' Tid. Man maa se dette i Relation til, at den tidligere socialdemokratiske Finansminister her i Rigsdagen stillede Forslag om en Formueafgift til Afvikling af Statsgælden. Dette Forslag blev fremsat den 6. Maj 1924 af Finansminister Bramsnæs og gik ud paa, at man skulde udskrive en ekstraordinær Formueafgift paa 444 288 000 Kr. til ekstraordinær Nedbringelse af Statsgælden. Lovforslagets Bemærkninger indeholdt følgende Motivering — jeg beder om Formandens Tilladelse til et Citat —: